

879.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 17 grudnia 1931 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali.

Art. 1. Ustawa z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) ulega następującym zmianom:

1) w art. 3 p. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„lokale w budowlach, wymienionych w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508), przez lat 10 od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli, o ile użytkowanie nastąpiło przed 1 stycznia 1929 r., a przez lat 15, o ile użytkowanie nastąpiło po 1 stycznia 1929 r.; przepis powyższy nie odnosi się do gmin miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331)“;

2) w art. 3 p. 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„lokale, zajęte przez

a) szefów uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misyj zagranicznych tudzież funkcjonariuszów, należących do uznanego personelu eksterytorjalnego wyżej wspomnianych przedstawicielstw i misyj,

b) szefów oraz funkcjonariuszów przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będących obywatelami państwa wysyłającego, oraz

c) lokale, służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj; zwolnienia te przyznawane będą pod warunkiem wzajemności“;

3) w art. 3 w p. 7 wyraz „dwupokojowe“ zastępuje się wyrazem „trzyizbowe“;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„Podstawę wymiaru podatku za dany rok podatkowy stanowi:

a) dla lokali, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), — komorne, względnie wartość czynszowa, obliczone zgodnie z art. 6 p. 4 powyższej ustawy;

b) dla wszystkich innych lokali — komorne z roku poprzedzającego, przyczem w razie, gdy lokal w roku, poprzedzającym rok podatkowy, nie był wynajęty, względnie w wypadku, gdy lokal w tym czasie zajmowany był bezpłatnie przez osobę, obo-

wiązaną do zapłacenia podatku (art. 1 ust. 2), — wartość czynszowa. Wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskaneby zostało w razie wynajęcia lokalu, uwzględniając położenie budynku, jego przeznaczenie, wielkość lokali i jego urządzeń oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego“;

5) art. 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„Stopa podatku wynosi:

a) dla lokali jedno, dwu i trzyizbowych — ogółem 8% podstawy wymiaru (art. 4), z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 2% na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast i 2% na rzecz funduszu kwaterunku wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast;

b) dla lokali czteroizbowych i wyżej — ogółem 12% podstawy wymiaru (art. 4), z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 5½% na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast i 2½% na rzecz funduszu kwaterunku wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast“;

6) art. 8 otrzymuje brzmienie następujące:

„Od wymiaru podatku przysługuje płatnikowi prawo odwołania się w terminie 14-dniowym od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego.

Odwołanie winno być wniesione do izby skarbowej za pośrednictwem władzy wymiarowej. Izba skarbowa winna rozstrzygnąć odwołanie najpóźniej w terminie 6-ciu miesięcy od dnia wniesienia odwołania. Jeżeli jednak przed upływem tego terminu zażądano od płatnika dodatkowych wyjaśnień, termin ten przedłuża się o 3 miesiące.

Odwołania spóźnione władza wymiarowa pozostawia bez rozpoznania, o ile nie zaszła ważna i nieuchronna przyczyna opóźnienia.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku w przepisanych terminach“;

7) art. 9 uzupełnia się dwoma ustępami o brzmieniu następującem:

„Ministrowi Skarbu służy prawo darowania skutków niedotrzymania wszelkich przewidzianych w ustawie niniejszej terminów. Prawo to Minister Skarbu może przelać na izby skarbowe.

Ministrowi Skarbu służy również prawo odraczania, względnie przesuwania wszystkich terminów, w ustawie niniejszej wyznaczonych“;

8) w art. 11 lit. b) wyrazy „przez lat 7, to jest do dnia 31 lipca 1933 r.“ zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1942 r.“;

9) w art. 13 skreśla się zdanie drugie.

Art. 2. (1) Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszą ustawą.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1932 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*
